

CHÚNG TA ĐANG Ở THỜI ĐẠI NÓI LÁO TOÀN TẬP!

(Một mặt trận hai kẻ thù
Giặc cộng bán nước, tàu phù xâm lăng)

T oàn Láo Cả!

Không biết lịch sử ghi lại các triều đại phong kiến đúng sai như thế nào, cũng chẳng có cách nào để kiểm chứng. Thế nhưng, thời đại ta đang sống hoá ra toàn láo cả. Rồi lịch sử thời hiện đại sẽ viết sao đây?

Thằng doanh nhân bán đồ giả làm giàu, cứ tưởng nó giỏi, hoá ra chẳng phải thế. Nó chỉ là kẻ “Treo dê bán chó”, mua 30,000 bán 600,000 không giàu sao được, thế rồi lúc giàu lên, hàng ngày lên mạng truyền thông dạy đạo đức, dạy bí quyết, dạy cách cư xử.

Kẻ thì đem hoá chất trộn vào thức uống, khiến người ta nghiện chất độc, tạo thành thói quen nguy hiểm cho người dùng. Thế rồi khi có nhiều tiền, anh ta in sách dạy người ta tư duy, dạy cho tuổi trẻ cách sống. Nuôi đội ngũ nhà văn nhà báo tung hô mình như thánh sống, tuyên bố như đáng khải đạo.

Một tập đoàn làm nước mắm giả, toàn hoá chất, bỏ biết bao tiền để quảng cáo lừa dân, bỏ tiền đầy túi.

Một tập đoàn khác mua hoá chất quá hạn để sản xuất nước uống, lừa những kẻ phát hiện sai sót của sản phẩm mình để đưa họ vào tù, lại chuyên nói lời có cánh...

Kẻ buôn gian bán lận lại dạy cho xã hội đạo đức làm người.

Thời đại đảo lộn tất! Hài thế, mà vẫn không thiếu kẻ tôn sùng, xem các ông ấy như tấm gương sáng để noi theo. Khi vỡ lở ra, chúng toàn là kẻ nói láo... Tất cả đều chỉ tìm cách lừa đảo nhau.

*Toàn xã hội rặt kẻ nói láo,
ca sĩ nói láo theo kiểu ca sĩ,
đạo diễn nói láo theo kiểu đạo diễn,
diễn viên nói láo theo kiểu diễn viên.*

Ừ thì họ làm nghề diễn, chuyên diễn nên lão quen thành nếp, lúc nào cũng lão. Thế nhưng có những kẻ chẳng làm nghề diễn vẫn luôn mồm nói lão.

Thì gì cũng lão, từ chuyện thi hát đến thi hoa hậu, chỉ là một sắp đặt lão cả...

Ngay chuyện từ thiện cũng rất chi tiết lão để mua nước mắt mọi người. Cứ có chuyện là loanh quanh lão khoét. Kẻ buôn lớn lão, kẻ bán hàng rong ở bên đường cũng lừa đảo, lão liên tục.

Mỗi ngày mở truyền hình toàn nghe nói lão từ tin tức cho đến quảng cáo, rất lão. Nhưng cả nước đều hàng ngày nghe lão mà chẳng phản ứng gì lại cứ dán mắt mà xem.

Thằng đi buôn nói lão đã đành, vì họ lừa lọc để kiếm lời. Thế mà cô hiệu trưởng nhà trẻ, anh hiệu trưởng trường cấp ba, ông hiệu trưởng trường đại học cũng chuyên nói lão. Thực phẩm cho các cháu có giòi, cô hiệu trưởng chối quanh...

Các cháu học sinh đánh nhau như du côn, làm tình với nhau trong nhà trường, anh hiệu trưởng bảo là không phải, tặng bê-tông rót chết sinh viên, ông hiệu trưởng bảo là tự tử. Thế rồi tất cả đều chìm, đều im im im. Người ta đồn tiền hàng đồng đã lớt tay bộ phận chức năng để rồi để lâu cứt trâu hoá bùn.

Mấy ngài lãnh đạo lại càng nói lão tợn. Chỉ kể vài chuyện gần đây thôi, chứ kể mấy sếp nhà ta phát biểu lão thì thành truyện dài nhiều tập.

Từ chuyện quốc gia đại sự cho đến chuyện hưng vong của tổ quốc, toàn chuyện quan trọng đến vận mệnh quốc gia thế nhưng dân toàn nghe lão. Kẻ thù mang tham vọng, âm mưu để biến nước ta thành chư hầu, chuyện này rõ như ban ngày, ai cũng thấy, ai cũng hiểu, thế mà các quan toàn nói tào lao, lão lếu.

Đến chuyện Formosa, khi biển nhiễm độc, cá chết, các quan bày lăm trò lão để mị dân, lấp liếm tội ác của thủ phạm, tuyên bố, họp báo, trình diễn ăn hải sản, ở tràn tắm biển... tất cả đều rất lão.

Đến chuyện BOT với các trạm đặt không đúng chỗ cho đến mở rộng phi trường Tân Sơn Nhất, các quan ở Bộ Giao thông lại được dịp nói lão, tuyên bố rùm beng để bênh vực những tập đoàn và cá nhân vi phạm.

Khi vụ thuốc giả của VN Pharma nổ ra, cả một hệ thống truyền thông của Bộ Y tế kể cả các quan chức cấp bộ đều tuyên bố lão, tìm mọi cách che dấu tội ác của những tên buôn thuốc giả.

Rừng Sơn Trà quý hiếm, các ông vì tư lợi cá nhân, ra lệnh xây cát, chấp nhận nhiều dự án khai thác, các nhà chuyên môn, nhân dân phản ứng dữ quá, các ông bắt đầu chiến dịch nói láo, chạy quanh tìm kẻ hoãn binh.

Đến chuyện cá nhân của các quan thì lại càng nói láo tợn...

Ông bí thư xây biệt phủ như cung điện của vua chúa ở xứ nghèo phải sống nhờ trợ cấp của chính phủ cho đến ông giám đốc môi trường xây biệt phủ mênh mông ở xứ lắm rừng, rồi đến ông lãnh đạo ngành ngân hàng với những dãy nhà huy hoàng lộng lẫy trên miếng đất hàng ngàn thước vuông. Tất cả đều cho rằng do sức lao động cật lực mà có. Kẻ thì do nuôi gà, trồng cây, anh thì bảo chạy xe ôm đến khóc cả người, người thì nhờ bán chổi, trồng rau, kẻ khác thì bảo nhờ tiền của con dù con chẳng làm gì ra tiền và có đứa thì mới mười chín tuổi. Lương thì chẳng bao nhiêu mà quan nào cũng vi-la trong và ngoài nước, nhà nghỉ trên núi, nhà mát dưới biển, lầu đài, nhà to ở nước ngoài. Con cái ăn chơi như các công tử, tiểu thư quý tộc. Các bà vợ thì như các mệnh phụ, chỉ xài đồ dùng ở nước ngoài, đi shopping các mall lớn ở nước ngoài như đi chợ... Thế nhưng các ngài luôn phát biểu yêu dân, thương nước, yêu tổ quốc, đồng bào, và luôn nhắc nhở đất nước còn nghèo phải học tập ông này, cụ nọ để có đạo đức sáng ngời.

Các lãnh đạo xem rừng như sân nhà mình, phá nát không còn gì... Một cây có đường kính 1m phải mất trăm năm mới hình thành, lâm tặc chỉ cần 15 phút để đốn hạ. Hàng trăm chiếc xe chạy từ rừng chở hàng mét khối gỗ chỉ cần đóng cho kiểm lâm 400,000 đồng một chiếc là qua trạm. Rừng không nát mới lạ. Khi rừng không còn, lệnh đóng rừng ban ra, các lãnh đạo địa phương toàn báo cáo láo với chính phủ và có nơi tìm cách tiếp tục vét cú chót bằng cách làm trắng những cánh rừng còn lại.

Rừng bị tận diệt vì nạn phá rừng, rừng còn bị hủy diệt bởi những dự án thủy điện. Tất cả đều có sự tiếp tay của các quan và ban ngành chức năng của địa phương.

Rừng không còn, lũ về gây tang thương chết chóc, đê vỡ khiến nhà cửa tài sản trôi theo dòng nước, các quan cho là xả lũ đúng quy trình.

Bão chưa tới, lũ chưa về, các quan tỉnh đã ngồi với nhau viết báo cáo thiệt hại để xin trợ cấp. Một anh từng là tổng biên tập tờ báo lớn, sau khi thu vét được hàng triệu đô-la bèn đưa hết vợ con qua Mỹ, sắm nhà to, xe đẹp còn anh thì qua lại hai nước, lâu lâu viết bài biểu diễn lòng yêu nước thương dân, trăn trở với tiền đồ tổ quốc, khóc than cho dân nghèo, kinh tế chậm lớn, đảng lao đao...

Còn biết bao chuyện láo không kể xiết:

Chúng ta đang ở một thời đại láo toàn tập,

*láo từ trung ương đến địa phương,
láo từ tập đoàn cho đến công ty,
láo từ một tổ chức cho đến cá nhân.
Láo mọi ngành nghề,
láo toàn xã hội.
Tất cả đều bị đồng tiền sai khiến, bị danh lợi bám quanh.*

Hơn nữa vì sự thật bị đát quá, đành láo để khoả lấp, hy vọng sẽ an dân. Nhưng thời đại bùng nổ thông tin, dân biết hết nên chuyện láo trở thành trơ trẽn.

Nghe láo quen, chúng ta lại tự láo với nhau và chuyện láo trở thành bình thường, láo để tồn tại, để phân đấu, để thêm lợi thêm danh, và rồi láo đã trở thành một nếp sống.

*Trẻ con học người lớn nói láo rồi tiếp tục những thế hệ nói láo.
Ở nhà trường nghe cô thầy nói láo,
ra đời nghe thiên hạ nói láo,
về nhà lại được nghe nói láo từ cha mẹ,
mở máy nghe, nhìn cũng rất điều láo.*

Một nền văn hoá láo đã nảy sinh và phát triển. Hỏi sao trẻ con không láo và tương lai lại tiếp tục láo.

Nghĩ cũng buồn!

BS Đỗ Hồng Ngọc

Nguồn: Internet eMail by Bat Khuat Nguyen chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, September 15, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*